

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل پیاده روها و خیابانهای شهری در ساماندهی حمل و نقل شهری نمونه موردی خیابان بوعلی مابین میدان آرامگاه بوعلی تا میدان امام خمینی

محل انتشار:

اولین کنگره تخصصی مدیریت شهری و شوراهای شهر (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

راضیه قدرجانی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

نیما قیصرانی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد ملایر

مجتبی خانیان - کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

فاطمه معصومی جویا - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی منطقه ای دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

با اختراع خودروی شخصی و افزایش روز افزون آن، هر روز نیاز به معابر، بزرگراهها و مسیرهای سواره رو جدیدی احساس می شود که به همین دلیل بافت ها و بناها ارزشمند تخریب شده تا راه برای عبور خودروی شخصی باز شود و این امر تجاوز به حریم پیاده و آلودگی ناشی از آن را به دنبال دارد. با وجود اینکه حرکت پیاده طبیعی ترین، قدیمی ترین و ضروری ترین شکل جابجایی انسان در محیط است اما توجه صرف برای رفع نیازهای سواره باعث تاریخ زدایی و زدودن خاطرات جمعی شده و ارزشهای بصری مسیر را کاسته است. در فضاهای پیاده بر خلاف فضاهای حرکت سواره حواس غیر بصری در ادراک هویت فضایی، احساس تعلق به محیط و دریافت کیفیتهای محیطی نقش دارد که همین تنوع و پیچیدگی به جذابیت و نیروی فضای پیاده می افزاید. با توجه به مشکلات ناشی از تداخل سواره و پیاده و خطرات ناشی از آن، همچنین از بین رفتن فضاهای شهری از جمله پیاده راهها که معابری با بالاترین حد نقش اجتماعی هستند و حیات مدنی شهر در آنها به وقوع می پیوندد (پاکزاد، 1384، 271). عابر پیاده مهمترین رکن ترافیک بعد از وسیله نقلیه میباشد. تمامی افرادی که هر روز برای انجام کار از منزل خارج و به مقاصد مدرسه، دانشگاه، اداره، بازار، کارخانه و... حرکت می کنند بخشی از مسیر را ناخواسته پیاده طی می نمایند و حتی افرادی بر حسب دستور پزشک موظف به انجام پیاده روی منظم می-شوند و همچنین تمامی افراد استفاده کننده از وسیله نقلیه نیز از محل پارک خودرو یا ایستگاه حمل و نقل عمومی مسافت باقی مانده تا محل کار را نیز پیاده طی می کنند تماما در زمره عابرین پیاده قرار می گیرند، عابرین پیاده برای زودتر رسیدن به مقصد سعی می نمایند از کوتاهترین و کم خطرترین راهها استفاده نمایند که ممکن است به جهت ازدهام به پر خطرترین مسیرها تبدیل شده و هم چنین عابرین پیاده برای رسیدن به مقصد ممکن است از عرض خیابان نیز عبور نمایند که متناسب با تعداد عابرین، و سرعت حرکت آنها و تعداد خطوط سواره رو و حجم و سرعت وسایل نقلیه عمومی شلوغی تشدید می-گردد، در مسیرهای عابر پیاده طولی نیز در مواقعی که عرض پیاده رو متناسب با تعداد تردد عابرین نباشد تجاوز عابر پیاده به مسیر سواره و در نتیجه کندی حرکت و تشدید ترافیک را بدنبال خواهد داشت (معینی، 1386). برای نظم بخشی به چگونگی عبور عابرین در معابر داخل شهری و کاهش تأخیرهای زمانی ناشی از عبور و مرور در این افراد و جلوگیری از بروز حوادث ترافیکی و تکرار سیکل تشدید ترافیک و تداخل مسیرهای عابرین پیاده و وسایل نقلیه لازم است عبور عابرین پیاده در معابر شهری ساماندهی گردیده یا بحث عبور عابر پیاده در ساماندهی حمل و نقل مطرح پیرامون آن بحث گردد (Miguel, 2009).

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/271456>

